

дѣто прѣститѣ ти прѣмалѣятѣ и кръвъ нахлуде въ главата ти...
Благодаря за такъв щастлив животъ!

— Сладъкъ е залъкътъ, който човѣкъ самъ си изкара, а не да подлага ржка и чака отъ другитѣ.

Шивачътъ само поклатилъ глава.

Помълчалъ старецътъ и казалъ:

— И чюдя ти се на ума, и те съжелявамъ... Но ако искашъ, мога да ти помогна. — Ако искашъ, ще ти подаря такава игла, която сама да шие.

— Нима има такава игла? — смаянъ запиталъ шивачътъ.

— Подари ми я. Искай за нея каквото желаешъ!

— Добрѣ, отговорилъ старецътъ. — Ти имашъ златни ржцѣ. Дай ми ги!

— Съгласенъ съмъ, отвърналъ шивачътъ. И старецътъ му далъ иглата, а въ замѣна на нея му взелъ ржцѣтъ. Сбогувалъ се съ шивача и си отишълъ.

Щомъ ви отишълъ старецътъ, шивачътъ забилъ иглата въ сукно и казалъ: — Ший! И ето ти голѣмо чудо! Скокнала ножицата и почнала да крои. Развъртѣла се иглата и почнала да шие. Не се минали нѣколко минути, и дрехата била ошита! Въ живота си шивачътъ не билъ ошивалъ такава дреха! Скочилъ той отъ радостъ, та дори се и забравилъ. И надминалъ той всички шивачи въ града: надминалъ ги и по работа и по печалба.

* * *

Шивачътъ станалъ богатъ и заживѣлъ охолно. Ималъ той само една грижа: какъ да харчи повече пари. И макаръ да ималъ много поржчки, пари не могли да се събератъ, макаръ да текли като изъ вода.

А иглата работѣла денѣ и нощѣ, само че слабѣла.

— Стопанино, — думала му тя не единъ пжтъ, — ти ми давашъ твърдѣ много работа.

— Добрѣ, добрѣ! Ти работи! — отговарялъ той. — Не бива да си мързелива.

И тя продължава да работи.

* * *

Единъ пжтъ шивачътъ получилъ голѣма поржчка отъ самия кралъ, който отдавна билъ чулъ за неговата изкусна работа и искалъ да провѣри, дали това е вѣрно. За именния день на краля трѣбвало да се ошие ново облѣкло на